

J. Pedersen: Det ærede Medlem, som nu talte (Piper), har ganske Ret i, at Loven af 15. Maj 1903 om Ændringer i den kommunale Beskatning virkede ret indgribende paa de gamle Ligningsregler ved Paaligningen af den personlige Kommuneskat, særlig for Landkommunernes Vedkommende. Den gamle Formue- og Lejlighedsskat praktiseredes jo i Landkommunerne væsentlig som en Formueskat, ved Loven af 1903 gik man derimod over til at skulle praktisere denne Skat som en Indkomstskat, ganske vist med et Formuemoment i sig i Kildeartsbeskatningen; og medens man tidligere havde næsten ubegrænset Frihed til at anvende frit Skøn, fik man nu faste Regler, indenfor hvilke man maatte holde sig i alt Fald for de større Indtægters Vedkommende. Det kan derfor ikke forundre, at Lovens Gennemførelse i de første Aar medførte ret betydelige Vanskeligheder, og at der kom en Del Klager over, at Lovens Anvendelse ikke var retfærdig. Men det ærede Medlem har ogsaa Ret i, og det samme gøres ogsaa gældende fra Folketingsudvalgets Side, at de Mangler, der i de første Aar vare ved Lovens Gennemførelse, i Virkeligheden mindre skyldtes Loven selv end det, at man var uvant med at bruge den, og efterhaanden som Ligningsmyndighederne have vundet den fornødne Erfaring og Øvelse i Lovens Anvendelse, ere disse Klager ogsaa for en stor Del forstummede. Jeg er tilbøjelig til at tro, at de fleste Landkommuner ville være i Stand til at lægge en fuldt ud retfærdig Ligning efter de gældende Regler. Jeg ved ikke, om det gælder alle Steder, men for de fleste Steders Vedkommende vil man kunne det. Noget anderledes stiller det sig for Købstædernes Vedkommende. Det har i alt Fald fra nogle Købstæders Side været gjort gældende, at det var ganske umuligt indenfor de Rammer, som Loven angiver, at faa Ligningen til at stige jævnt retfærdigt. Der vil paa Grænsen, hvor det frie Skøn hører op, og hvor man skal anvende faste Regler, komme et Spring i Ligningen, som er meget uheldigt.

Der har ogsaa fra forskellige Sider været fremsat Ønske om at faa Forandring, og disse Ønsker have samlet sig særlig om to Ting. Jeg skal i de Bemærkninger, jeg har at knytte til Lovforslaget, udelukkende holde mig til disse. Den ene Fordring er gaaet ud paa at faa større Bevægelsesfrihed, at faa Grænserne for det frie Skøn satte op og faa Ret til at forhøje de Tillæg, som Loven i sin nuværende Skikkelse

indeholder Hjemmel for. Den anden Fordring har gaaet ud paa — den er særlig rejst fra Byernes Side — at faa Bestemmelserne om Erhvervsskatten, om den mellemkommunale Beskatning, saaledes ændrede, at Skatten kunde komme til at give dog noget virkeligt Udbytte. Der er ingen Tvivl om, at da man fik Loven om den mellemkommunale Beskatning, havde særlig Købstæderne, men sikkert ogsaa mange Landkommuner, ventet sig, at Resultatet af denne Beskatning var blevet et helt andet, end det i Virkeligheden blev. Der er ingen Tvivl om, at denne Beskatning har beredt en meget betydelig Skuffelse. Hvad det første Spørgsmaal angaar om mere Bevægelsesfrihed for bedre at kunne ligne retfærdigt, har hverken den Kommission, der har medvirket ved Forberedelsen af dette Forslag, eller Ministeren eller det andet Ting sluttet sig til den fremkomne Fordring om at faa Grænsen for det frie Skøn sat op. Der er man bleven staaende ved den gamle Grænse, 800 Kr. for Landkommunerne og 1,000 Kr. for Købstæderne. Derimod har man, som ogsaa den sidste ærede Taler gjorde opmærksom paa, forhøjet det Tal, som angiver Grænsen for Forhøjelsen, saaledes at man i Stedet for som hidtil at kunne forhøje med 25 pCt. nu skal kunne gaa til 35 pCt., og næsten hele Folketinget har været enigt om at tilføje, at man for Indtægter paa over 15,000 Kr. endogsaa skulde kunne gaa til et Tillæg af 50 pCt. Det sidste, synes mig, er af en noget omtvistelig Beskaffenhed. Det er et Slags Forsøg paa at indføre en Skala, et første Skridt der henimod, men naar man sætter saadan en Grænse som 15,000 Kr., er den meget vilkaarligt valgt, og man kan spørge, hvorfor netop den, som har 15,000 Kr. eller derover, skal have en Forhøjelse af 50 pCt., medens den, som har 14,900 Kr., skal slippe med 35 pCt. Desuden har Bestemmelsen den praktiske Ulempe, at den virker overordentlig forskellig paa de forskellige Steder. Der vil være mange Steder, hvor de saa godt som ingen Fornøjelse faa af denne Bestemmelse, der særlig vil komme de større Byer til gode, hvor man har de store Skatteydere. Men jeg skal ikke gøre Indvending imod Bestemmelsen, dersom man i øvrigt kan enes om at gennemføre dette Forslag i denne Samling, hvilket jeg vilde sætte overordentlig megen Pris paa.

Saa har man indført den Bestemmelse, som det ærede Medlem, der nu talte, var meget misfornøjet med, at man ved Ansættelsen af en Mands Indtægt af fast Ejen-